

Sygn. akt V KO 82/21

ZARZĄDZENIE

Dnia 4 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

Sędzia SN Kazimierz Klugiewicz, po zapoznaniu się z pismem M. B. z dnia 29 września 2021 r., sygnalizującym konieczność wznowienia z urzędu postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 stycznia 2021 r., sygn. akt II AKz [...], z uwagi na nienależytą obsadę sądu,

nie stwierdzam podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie z urzędu wskazanego wyżej postępowania (art. 542 § 3 k.p.k.).

UZASADNIENIE

Jak wskazuje się w orzecznictwie i co wynika z *ratio legis* instytucji wznowienia postępowania dotyczy ona jedynie postępowania w jego głównym nurcie, a więc co do istoty sprawy i związanych z nią rozstrzygnięć – w szczególności orzeczeniem kończącym postępowanie sądowe w rozumieniu art. 540 § 1 k.p.k. jest orzeczenie, które rozstrzyga co do odpowiedzialności karnej (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2007 r., V KZ 24/07, OSNKW 2007/6/53, LEX nr 270987; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008 r., IV KO 118/07, LEX nr 346765*).

Tymczasem postępowanie, do którego odnosi się sygnalizacja skazanego co do konieczności wznowienia postępowania z urzędu, ma charakter uboczny i dotyczy przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania (*postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 grudnia 2020 r., sygn. akt III Kp [...]*, utrzymane

w mocy przez postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 stycznia 2021 r., sygn. akt II AKz [...]). Procedowanie w przedmiocie zastosowania środków zapobiegawczych dotyczy – co oczywiste – jedynie kwestii incydentalnych, a wydane w tego typu postępowaniach orzeczenia mają charakter czasowy i mogą ulegać zmianie (zob. art. 253 k.p.k.). Wznowienie postępowania nie dotyczy zatem postępowań w przedmiocie zastosowania środków zapobiegawczych. Z tego względu, sygnalizacja dotycząca wznowienia postępowania z urzędu (art. 9 § 2 k.p.k.), nie mogła przynieść oczekiwanego przez M. B. rezultatu (zob. *postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2021 r., sygn. akt IV KO 80/21*).

Zupełnie zatem już na marginesie należy wskazać, że jeżeli chodzi o uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA-I-4110-1/20), to w odniesieniu do sędziów sądów powszechnych (nieco odmiennie aniżeli w odniesieniu do sędziów Sądu Najwyższego), stanowi ona, że nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, co w toku postępowania w danej sprawie należałoby wykazać.

Na powyższe zarządzenie zażalenie nie przysługuje.